

Partiernes Ordførere: Hartvig Frisch, Bøgholm, Jensen [Broby] og Steen. 2. (sidste) Beh. ²⁴/₈ (F. Sp. 1093).

Overenskomsten af 9. Juli 1924 mellem Danmark og Norge angaaende Østgrønland, der traadte i Kraft den 10. s. M., blev afsluttet for et Tidsrum af 20 Aar dog saaledes, at Overenskomstens Gyldighed automatisk forlængedes med en ny 20 Aars Periode, saafremt den ikke blev opsagt af en af Parterne mindst 2 Aar før Udløbet af 20 Aars Perioden. Opsigelsesfristen udløb herefter den 10. Juli 1942.

I 1942 var der imidlertid mellem de to Regeringer Enighed om, at Østgrønlandsoverenskomstens Opsigelsesbestemmelser ikke kunde virke, saa længe Danmark og Norge var militært besat, og at der derfor burde være Adgang for begge Parter til under Iagttagelse af den fastsatte 2 Aars Frist at opsiges Overenskomsten, dersom Opsigelse fandt Sted inden for et rimeligt Tidsrum, efter at begge Lande havde genvundet deres Frihed.

Ved den nævnte Protokol, der den 18. Juli d. A. er blevet undertegnet i København af de to Landes Udenrigsministre, er der under Forbehold af Godkendelse fra de respektive forfatningsmæssige Organer truffet Aftale om, at *Opsigelsesfristen først skal udløbe den 10. Juli 1946*, saaledes at Overenskomsten fortsat er gældende, medmindre den af en af Parterne før nævnte Dato opsiges med 2 Aars Varsel til Ophør den 10. Juli 1948.

Beslutningen gaar ud paa, at Rigsdagen meddeler sit Samtykke til Ratifikation af den i København den 18. Juli 1945 undertegnede Protokol mellem Danmark og Norge om Ændring af Opsigelsesregelen i Østgrønlandsoverenskomsten mellem Danmark og Norge af 9. Juli 1924.

Efter at have gjort Rede for, hvad Forslaget gik ud paa, udtalte *Udenrigsministeren* ved Forelæggelsen i Landstinget:

»Jeg kan ikke slutte min Forelæggelsestale uden at fremhæve, hvorledes det paa den allerletteste Maade, i Virkeligheden i Løbet af Minutter, lykkedes Norges Udenrigsminister og mig at komme til Enighed angaaende denne Sag. Jeg maa maaske have Lov til at tilføje, at det heller ikke var saa underligt, fordi jeg gennem tre lange og drøje Aar havde haft et meget nært Venskab og Samarbejde med Udenrigsminister Trygve Lie og Norges Regering i London, hvor specielt Norges daværende og nuværende Udenrigsminister